

Publicerad 2011-10-15 16:14 av Lethe

Mars 2010

Blomma

Det känns för mycket. Eller för lite. Eller inget alls. Eller kanske. Det är svårare än jag trodde att se skillnaden. Total avdomning och intensiv smärta är inte så olika som logiken gör gällande. Där det sägs att världen består av gråskalor verkar det snarare bestå av totala motsatser. Stolthet och självförakt, gemenskap och ensamhet verkar idka samlag, eller vara samma sak. Schizofren. Himlen utanför fönstret är oftast molnig, ibland mörk. Sällan flankerad av sol. Ingen har sagt att det ska vara enkelt. Ingen har sagt att det ska vara rättvist. Ingen har sagt att det ska vara roligt.

<I>Som månen bleknar bakom molnstrimmor, så bleknar också jag.</I>

Det är svårt att ta till sig att allt har en ände. Trots förlikning är det med bitterhet det ses, att likt en blomma vissnar från sin första knopp, så vissnar jag från mitt första andetag. Så vissnar kärleken från dess första kyss. Så vissnar glädjen från det tidigaste leende. Så dör dagen från dess första stråle av ljus. Utan att vara deprimerad, utan att vara glad.

Så målar jag in mig i en ram och är en tavla som aldrig hinner bli klar. Där en mental slöja hindrar mig att leva ut. Där för lite regn hindrar mig att blomma. Där slottets mur inte går att fälla. Där väna jungfrur inte gråter.

<I>Ta min hand och gå med mig. Gå med mig till gryningen.</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lethe med Poeter.se id #37713 innehar upphovsrätten